

РЕШЕНИЕ

№ 4427

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 15.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **3629** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], вх. А, ет. б, ап., представлявано от Г. Ц. Й., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002219001171-091-001/19.11.2019 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията, и Т. В. М. – ръководител на ревизията, в частта с която е потвърден с Решение № 256/14.02.2020г. на Директора на „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП,с който са установени задължения за данък добавена стойност по ЗДДС за данъчен период м. 10.2016 г, в размер на 14_935,97 лв.- данък и 5_040,14 лв лихви за забава, както и в частта на начислените лихви за данъчни периоди м. 11.2016 г. и м. 12.2016 г. в размер на 559.20лв

В жалбата се твърди, че оспорения РА е незаконосъобразен, поради неизпълнение от страна на ревизиращия екип на указанията дадени в решение № 303/19.02.2019г на Директора на „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП ,които били задължителни при повторната ревизия . В резултат на това оспорения пред настоящата инстанция РА бил неправилен и необоснован ,доколкото представените доказателства не са обсъдени и не са съобразени при формиране на правните изводи на органа по приходите.

Сочи се, че противно на констатациите в оспорения акт, не са допуснати нарушения на данъчното и счетоводното законодателство и счетоводството на търговското предприятие е водено редовно. Подробно е анализирана извършената инвентаризация на стоково материалните запаси на предприятието и съставените във връзка с това документи,с оглед на която считат че липсват правни основания за извършеното

допълнително облагане по ЗДДС . Иска се отмяна на РА № Р-22002219001171-091-001/ 19.11.2019 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП С. , в частта с която е потвърден с Решение № 256/14.02.2020г. на Директора на „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП,

В съдебно заседание, жалбоподателят не се представлява и не изразява становище по същество на спора.

Ответника чрез юриск.Д. оспорва жалбата ,счита не са представени никакви доказателства оборващи констатациите на ревизиращите при повторната ревизия , нито при оспорването по административен и съдебен ред , поради което моли да се остави в сила оспорения пред настоящата инстанция РА .Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

Предмет на оспорване в настоящето производство е Ревизионен акт /РА/ №Р-22002219001171-091-001/19.11.2019 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията, и Т. В. М. – ръководител на ревизията, в частта с която е потвърден с Решение № 256/14.02.2020г. на Директора на „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП,с който са установени задължения за данък добавена стойност по ЗДДС за данъчен период м. 10.2016 г, в размер на 14_935,97 лв.- данък и 5_040,14 лв лихви за забава, както и в частта на начислените лихви за данъчни периоди м. 11.2016 г. и м. 12.2016 г. в размер на 559.20лв.

Горепосочените публични задължения са установени в хода на повторна ревизия по чл.155 ал.4 от ДОПК ,която е възложена след отмяна на РА №Р-22221517006993-091-001/06.07.2018 г,с Решение №303/19.02.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С. и връщане на преписката за извършване на нова ревизия със задължителни указания.

Съдът служебно констатира ,че и този РА е бил обжалван пред АССГ и е било образувано адм.дело № 2432 по описа за 2019 година на същия съд,но същото е било прекратено на основание чл.159 т.4 от ДОПК ,доколкото РА е бил отменен в хода на адм.проверка с цитираното по-горе Решение №303/19.02.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С..

Настоящата жалба е подадена в предвидения в чл.156 ал.1 от ДОПК преклузивен 14-дневен срок , от надлежна страна – участник в административното производство , срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Жалбоподателя [фирма] осъществява основна икономическа дейност през ревизираните периоди / ревизираните периоди са определени в ЗИЗВР № Р-22002219001171-020-004/31.07.2019 г. на стр.38 от делото / в областта на ресторантьорството и производство на храна за обществени институции на територията на [община] бряг, в т. ч. център за настаняване от семеен тип за деца и младежи с увреждания; защитено жилище за хора с умствена изостаналост; дневен център за деца и възрастни хора с увреждания; ученически стол в СОУ „П. Б.“ и детски градини и училища по схема „Училищен плод“ и схема „Училищно мляко“

относно снабдяване на учебните заведения с плодове, зеленчуци, мляко и млечни продукти, финансирано от Държавен фонд „Земеделие“. Дейността се осъществява в следните обекти:

- ресторант „Чинарите“, находящ се на адрес: [населено място] бряг, [улица] площ от 180 кв.м., ползван под наем от 10.09.2012 г. с наемодател – [фирма];
- кафе – аператив /снек бар/ с прилежащ павилион /Кухненски блок/, находящи се на адрес: [населено място] бряг, [улица] обща площ от 189.56 кв. м., ползван под наем от 31.10.2013 г. до 31.05.2015 г. с наемодател – [фирма];
- училищен стол в СОУ „П. Б.“ [населено място] бряг, ползван под наем за предоставяне храна на учениците.

С оглед събиране на доказателства и установяване на факти от значение за определяне на резултатите за ревизираните периоди и в изпълнение на указанията дадени в Решение №303/19.02.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С., в хода на настоящата ревизия до ревизираното лице са изготвени и връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с изх. №Р-22002219001171-040-001/24.04.2019 г. и ИПДПОЗЛ №Р-22002219001171-040-002/28.06.2019 г. /л. 33 и сл. от приложение №1 том I/. С цитираните искания на дружеството е указано да представи: месечни оборотни ведомости и главна книга за ревизираните периоди; копия от банкови извлечения и бордера, отразяващи движенията на парични средства по банковите сметки на дружеството; месечен отчет от ЕКАФП, ведно с копия на свидетелства за регистрация в НАП; доказателства за наличие на собствени и наети ДМА; документи, доказващи начина на финансиране на дейността на дружеството; лицензи, други регистрации и разрешителни за извършване на дейността; счетоводни справки и регистри, писмени обяснения и др. От ревизираното лице са изискани и всички документи, свързани с извършеното бракуване на стоки, в т. ч. инвентаризационни описи и извлечения от програми за отразяване на складова наличност, протоколи за брак и други документи, съставени при ликвидирането или унищожаването на стоките и материалите и аналитични справки на счетоводните сметки от гр. 30 /стоки и материали/ с информация за видовете, количествата и стойността на стоките и материалите към началото на ревизирания период, за самия ревизиран период и към неговия край. В отговор на връчените искания от жалбоподателят са представени доказателства по опис с вх. №53-00-1415/24.04.2019 г. и №53-00-1415/09.07.2019 г., които след анализ от страна на ревизиращите органи са намерили отражение при формиране на правните констатации и основанията за облагане в РД и РА. В тази връзка, съдът намира че при повторната ревизия са изпълнени указанията на горестоящия адм.орган дадени в Решение №303/19.02.2019г ,противно на твърденията на жалбоподателя в настоящата жалба. Повторното ревизионно производство не е извършено по реда на чл.122 от ДОПК,поради което не се налага обсъждане на предпоставките за извършване на ревизия по този ред . Такива указания липсват и в отменителното Решение №303/19.02.2019 г. на директора на дирекция ОДОП С. от предходното ревизионно производство.

В хода на повторната проверка и след приобщаване на доказателствата сърбани в предходното ревизионно производство ,органа по приходите е изложил следното :

На дружеството [фирма] е извършена инвентаризация в стопанисвания от него ресторант „Чинарите“, находящ се в [населено място] бряг, при която е установено несъответствие между фактическите наличности на стоки и материали в търговския

обект и осчетоводените /заведените/ по сметки от гр. 30 стоково-материални запаси. По данни от съставения в резултата на проверката Протокол № 0202533/28.10.2016 г., в обекта са установени налични стоки на стойност 12_080,80 лв. и материали за 3_917,56 лв. Стойността на стоките е определена по продажни цени /по данни от менюто в обекта/, а стойността на материалите е определена по цени на придобиването им. Средната надценка е съобразена с деклараната от управителя на дружеството - в размер на 95%.

С оглед на това стойността на придобиване на установената наличност от стоки – 12_080,80 лв. /с ДДС и надценка/ се изчислява на 5_162,74 лв. без ДДС. Така отчетната стойност на установените стоково-материални запаси на 28.10.2016 г. в ресторант „Чинарите“ се равнява на 9_080,30 лв., включваща: стоки в размер на 5_162,74 лв.; материали за приготвяне на ястия в размер на 3_809,38 лв. и материали за бита в размер на 108,18 лв. Съобразена е и представената от ревизираното лице оборотна ведомост към 28.10.2017 г., съгласно която по счетоводни данни наличните материали /по сметка 302/ са в размер на 1_283,15 лв., а заприходените стоки /по сметка 304/ са в размер на 8_416,31 лв. Т. е. налице е разлика в стоково-материалните запаси в размер на 619,16 лв., които по счетоводни данни се водят за налични, но фактически не се намират в патримониума на предприятието. Отделно към 28.10.2016 г. е констатирано извършено осчетоводяване чрез съставяне на статията: дебит сметка 122 „Неразпределена печалба от минали години“ срещу кредит сметка 304 „Стоки“ на стойност 82_665,19 лв. Основание за това, според представеното становище от страна на дружеството е, че в резултат на извършената инвентаризация на 28.10.2016 г., счетоводната наличност на стоките по сметка 304 не е реална. В тази връзка е взета операция по Н.-8 „Нетни печалби или загуби за периода, фундаментални грешки и промени в счетоводната политика“ относно осчетоводяване на фундаментална грешка от минали години, при което се извършва намаление размера на неразпределената печалба. Така стоките, които не са установени при извършената инвентаризация са отписани през м. 10.2016 г., отчитайки фундаментална грешка чрез прилагане на препоръчителния подход по смисъла на цитирания счетоводен стандарт. Позовавайки се на данните от оборотната ведомост за 2016 г., органите по приходите са установили, че неразпределената печалба към 01.01.2016 г. е в размер на 4_752,80 лв., а намалението на същата в резултат на отчетената счетоводна грешка е 82_665,19 лв., т. е. в размер по-голям от салдото на неразпределената печалба преди намалението от страна на дружеството. Разликата е следвало да се отчете като непокрита загуба от минали години, тъй като съгласно изискванията на т. 7.1.2 от Н. 8 - когато намалението на неразпределената печалба е по-голямо от салдото на неразпределената печалба преди намалението, разликата се отчита като непокрита загуба от минали години. Посочено е също, че ревизираното лице не е извършило преизчисляване на сравнителната информация от предходния отчетен период.

С оглед на това и предвид спецификата на дейността /ресторантьорство/ на задълженото лице, органите по приходите са приели, че установеното при инвентаризацията разминаване в размер на 619,60 лв. и отписаните по счетоводни данни стоки в резултат на отчетената счетоводна грешка в размер на 82_665,19 лв. са неотчетени липси на стоково-материални запаси, за които трябва да бъде коригиран ползвания данъчен кредит съгласно изискванията на чл. 79 от ЗДДС.

Отбелязано е също, че в конкретния случай не са налице допуснатите от закона

ограничения за корекции, визирани в чл. 80, ал. 2 от ЗДДС, тъй като ревизираното лице не доказва обективни причини, въз основа на които са формирани липсите. В тази връзка органите по приходите са оспорили релевантността на представените от задълженото лице заповеди за провеждане на инвентаризации, с приложени към тях протоколи за брак за предходни данъчни периоди, аргументирайки се с липсата на връзка между тях и фактическото бракуване на стоките. В протоколите се съдържа единствено информация за причините /изтичане срока на годност на стоките/, довели до отписването /бракуването/ на стоково-материалните запаси, без да е определен нормативният акт, удостоверяващ допустимите норми на брак за съответния вид дейност. Липсва информация относно конкретните партии на придобиване и посочен срок на годност за всеки конкретен вид бракувана стока, както и доказателства за начина и мястото на тяхното унищожаване.

С оглед гореизложеното, на основание чл. 79 от ЗДДС на [фирма] за м. 10.2016 г. е доначислен ДДС в размер на 16_555,87 лв., определен върху общата стойност на установената при инвентаризацията липса на стоково-материални запаси в размер на 83 284, 35 лв.

За да се приеме, че не следва да намери приложение чл.80 ал.2 от ЗДДС , органа по приходите е приел че не са представени убедителни доказателства ,че активите са отписани , поради бракуване т.е че основанието за отписване е именно изваждане на дадения материален запас/стока от употреба поради брак,чрез представяне на надлежен документ за това .

В тежест на данъчно задължените лица е да могат да обосноват, включително и документално размера на отчетения брак, съобразявайки спецификата на съответната дейност, отраслови характеристики и вида на материалния запас, тъй като законодателят изисква установяването на предпоставките за бракуване да почиват на обективни критерии /нормативен акт или дружествен стандарт/. В случая такива стандарти не са представени. В тежест на жалбоподателя и в настоящето съдебно производство е да докаже наличието на предпоставките по чл. 80, ал. 2, т. 5 от ЗДДС, каквито указания са му били дадени , по реда на чл.171 ал.4 от АПК от съда в съд.заседание от 16.07.2020г .

Представените протоколи за бракуване на материални запаси не са съпроводени с документ, удостоверяващ допустимите норми на брак, определени за съответния вид дейност, в който е посочен срокът на годност и е определен обичайният за съответната дейност размер на брак за всяка партида или стоково-материален запас, както и да разполага с документи, от които да е видна връзката между така съставените протоколи за брак и причините за бракуването на стоките. Не са представени и доказателства как е унищожена бракуваната стока .

В чл. 6, ал. 3 от Закона за счетоводството /ЗСч/ са посочени реквизитите на първичния счетоводен документ, който засяга само дейността на предприятието. В съответствие с това документът, удостоверяващ брака на стоково-материални запаси, следва да съдържа необходимите реквизити, потвърждаващи основанието за брак. Такъв документ се явява протоколът за брак. Документ за брак може да се издава в два случая: при констатиране на събитие, което води до бракуване на стоково-материалните запаси /например, промяна на физики-химичния състав, изтичане на срока на годност, причинена повреда от авария, непреодолима сила и др. подобни/ и като следствие на провеждана инвентаризация на МЗ, най-вече в края на отчетния период по реда на чл. 28 от ЗСч.

Съгласно обичайната стопанска практика /когато няма извънредни събития/ и на основание разпоредбата на чл. 28 от ЗСч., в редакцията на закона в сила от 01.01.2016 г. предприятията извършват инвентаризация на активите и пасивите най-малко веднъж годишно с цел достоверното им представяне във финансовите отчети. Инвентаризацията се извършва по ред и начин, определени от органите на управление на предприятието. При извършване на инвентаризация се установяват тези активи, за които са настъпили основания за бракуване. В документите, които се съставят при инвентаризацията, се посочват причините, поради които следва да се извърши бракът на стоково-материалните запаси.

Стоките, които ще се бракуват, се отделят от останалите стоки, където се съхраняват до утвърждаването на акта за брак /протокола/, след което се ликвидират по начина, посочен в акта в съответствие с законовите изисквания за съответната група стоково-материални запаси. Ликвидирането или унищожаването е последната фаза, с което приключва процеса на бракуване. Целият процес на бракуване е придружен с изготвянето на първични счетоводни документи, които засягат само дейността на предприятието и чиито реквизити са посочени в чл. 6, ал. 3 от ЗСч. Всяко данъчно задължено лице следва да може да докаже основанията за брак за всеки отделен вид стоково-материален запас, което в случая не е сторено.

Правилен е извода на органа по чл.152 от ДОПК ,че разходите за бракувани материални запаси следва да са определени така, че да не се допусне търговският риск, произтичащ от неточното планиране на обема на продажбите, от неправилно съхранение, пакетиране и транспортиране да влияе на размера на тези разходи. В конкретния случай отписването на стоково-материалните ценности е предизвикано именно от недобро планиране и прогнозиране на търговската и производствената дейност от страна на жалбоподателя, а не поради настъпване на външни фактори. При извършената ревизия е установено, че отчетените разходи за брак не са в обичайния за съответната дейност размер. За 2014 г. отчетените продадени стоки са с данъчна основа 95_068,87 лв., а по представените протоколи са бракувани стоки в размер на 40_238,90 лв., което е 42% от стойността на отчетените продажби, а за 2015 г. дялът на отписаните стоково-материални запаси нараства до 53% от стойността на отчетените продажби.

В конкретния случай бракуваните стоки попадат в обхвата на §1, т. 12, б. „л“ от ДР на Закона за храните /ЗХ/, а чл. 20, ал. 1 от ЗХ въвежда изрична забрана за търговците на храни да предлагат за продажба храни, които не са безопасни за консумация от потребителите, увреждат или могат да увредят здравето на хората и която не е годна за консумация,което е следвало да бъде съобразено при планиране на търговския риск при продажбата и обработката на такива стоки от жалбоподателя .

В този аспект ,следва да се отбележи че жалбоподателя измества фокуса

на търсената защита срещу РА ,аргументирайки се че бракуването на материалните запаси е било наложително ,за да не наруши разпоредбата на чл. 20, ал. 1 от ЗХ . Това обстоятелство не се оспорва от ответника ,но доколкото липсват надлежни документи за извършения брак ,не може да се приеме че се касае за „негодна храна за консумация от човека“,съгласно дефиницията на §1, т. 34 от ДР на ЗХ.

Спорният между страните въпрос, се концентрира по отношение на изпълнение на хипотезата на чл.80 /редакция ДВ бр.108/2007г./, регламентираща изчерпателно изброени ограничения за корекциите на данъчния кредит, включително и вследствие брак поради изтичане срока на годност/трайност на стоките, технологичен брак в допустимите норми, определени с технологичната документация за съответното производство или дейност; за стоки или услуги, ако са изминали 5 години от началото на годината, в която е упражнено правото на данъчен кредит.

В тази връзка,следва да се съобрази от съда ,направеното изменение на правното основание, послужило за съответното облагане, от решаващия орган по чл.152 от ДОПК , който е приел че в конкретния случай при определяне на данъчната основа за облагане по ЗДДС е приложима хипотеза на чл. 79, ал. 3 от ЗДДС, а не чл. 79, ал. 1 от ЗДДС /в редакция за 2016 г./, доколкото установените при ревизията липсващи стоки не би могло да се приеме, че са използвани за извършване на освободени доставки или за доставки или дейности, за които не е налице право на приспадане на данъчен кредит.

Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал.3 от ЗДДС - " Регистрирано лице, което изцяло или частично е приспаднало данъчен кредит за произведени, закупени, придобити или внесени от него стоки, при унищожаване, установяване на липси или при бракуване на стоките, както и при промяна на предназначението им, за което вече не е налице право на приспадане на данъчен кредит, начислява и дължи данък в размер на приспаднатия данъчен кредит." Разпоредбата на чл. 80 от ЗДДС предвижда ограничения за корекциите на данъчния кредит, съгласно чл. 79 от ЗДДС. Съгласно разпоредбата на чл. 80, ал.2 от ЗДДС корекции по чл. 79, ал. 3 не се извършват в случаите на: т.5 "брак поради изтичане срока на годност/трайност, определен с съгласно изискванията на нормативен акт". За да се приеме, че активите се отписват поради бракуване същите не просто трябва да са отписани и съответно това обстоятелство да е отразено в счетоводството на задълженото лице, е необходимо също така да е налице и съответен документ, доказващ, че основанието за отписване е именно изваждане на дадения материален запас от употреба поради брак. Липсва въведен нормативно типов

образец, с който да се документира бракът, а единственото изискване по отношение на него е да съдържа реквизитите по чл. 7, ал. 2 от Закона за счетоводството /ЗСч./ за вътрешен документ. Бракуването на материални запаси се подчинява на определена процедура, спазването на която е гаранция, че действително е извършено бракуване на материални запаси, а не се прави опит да се прикрие неотчетена продажба на материални запаси или фиктивна сделка. В конкретния случай е извършено бракуване на хранителни стоки и битови консумативи, които са отразени в счетоводството на дружеството като брак, като от жалбоподателя не е спазена съответната описана по-горе процедура, и от негова страна не е представен фирмен стандарт за това.

Срокът на годност на процесните стоки трябва да е установен с правна норма, както и дружеството да разполага с документация, доказваща размера на този вид брак. В случай на липса на нормативен акт, в който да се установява срок на годност на стоките, дружеството разполага с възможност, при спазване на ЗСч. и приложимите счетоводни стандарти, да изготви собствен, дружествен стандарт, в който да бъдат детайлизирани допустимите норми на брак, съобразени с естеството на конкретния продукт и съответните нормативни изисквания. Стандартът следва да се разработи при съобразяване със спецификата на дейността на предприятието, негов предишен опит, осреднени стойности на база минал опит, отраслови характеристики и други обективни критерии.

С оглед спецификата на посочените бракувани стоки, които не се характеризират с дълъг период на годност за консумация, означаването и счетоводното им завеждане по партиди е от особено значение, доколкото всяка партида се характеризира със собствен срок на годност. При констатирана липса на данни за конкретните партиди, които се бракуват, по никакъв начин не може да се установи кога в действителност е изтекъл техният срок на годност. Нормативната уредба, която регламентира дейността на търговците и производителите на хранителни стоки, изисква от тях да осигурят възможност за проследяване на храните така, че във всеки момент да са установими характеристиките им, в т. ч. срока на годност и местонахождението им - чл. 21а от Закона за храните, но жалбоподателят не е представил такава информация, а от тук следва, че не е налична информация в какъв момент е констатирана не използваемостта им. За да се приложи разпоредбата на чл. 80, ал. 2, т. 5 от ЗДДС следва да са съставени документи, надлежно доказващи изтичането на срока на годност на бракуваните стоки, като отчетените разходи са в обичайния за съответната дейност размер.

Действително, след изтичане на срока на годност стоките, подлежат на

бракуване. Извършването на брак на стоки се документира с първичен счетоводен документ със съдържание, посочено в чл. 7, ал. 2 от ЗСч. Документът, удостоверяващ брака на стоково-материални запаси може да съдържа и всяка допълнителна информация, потвърждаваща основанието за брак. Процесът на бракуване започва с установяване на конкретните стоково-материални запаси, партиди и асортименти, които са с изтекъл срок на годност.

Същевременно, спазвайки принципа на документалната обосновааност, в тежест на задълженото лице е да докаже наличието на предпоставките по чл. 80 ал. 2 т. 5 от ЗДДС. С оглед на това, протоколът за бракуване на материални запаси следва да бъде съпроводен с документ, удостоверяващ допустимите норми на брак, определени за съответния вид дейност, в който е посочен срокът на годност и е определен обичайният за съответната дейност размер на брак за всяка партида или стоково –материален запас както и да разполага с документи, от които да е видна връзката между така съставените протоколи за брак и причините за бракуването на стоките, съгласно Наредба № 13а-10403 от 31.07.1959 г. за пределните размери на естествените фири, брака и липсите на стоково - материални ценности при съхраняването и транспортирането им.

Съдът изцяло споделя извода, на решаващия орган, че с неангажиране на доказателства за това, какво е направено със стоките, за които се твърди, че са бракувани, навежда на извод, че не се касае за брак, а по-скоро за осъществени продажби, които не са отчетени като приход и са реализирани без създаването на счетоводна документация.

В процесния случай, органите на приходната администрация, са установили по несъмнен начин проявлението на фактите и обстоятелствата, субсумиращи се в хипотезата на чл. 79, ал.3 от ЗДДС, на които основават правомощието си да определят процесните фискални задължения, като констатациите им са обосновани и законосъобразни, и се основават на логичен анализ на събраните писмени доказателства в хода на административното производство.

Досежно определената лихва за данъчните периоди м. 11.2016 г. и м. 12.2016 г. съдът споделя изцяло извода на решаващия орган ,че правилно са начислени лихви за забава в общ размер на 559,20 лв., които са следствие на започнала процедура по приспадане през м. 10.2016 г., когато лицето е декларирало като резултат за периода ДДС за възстановяване в размер на 1_902,15 лв., а със спорния РА е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 14_663,72 лв.

От декларирания ДДС за възстановяване през м. 10.2016 г., лицето е приспаднало дължимите за м. 11.2016 г. и м. 12.2016 г. данък по

справки-декларации по ЗДДС и същият не е бил ефективно внесен, поради което компетентният орган е начисли лихва за забава в посочения по-горе размер. Предвид потвърждаването на РА , в частта на установените задължения по ЗДДС за м. 10.2016 г., правилно и законосъобразно са начислените лихви за м. 11.2016 г. и м. 12.2016 г.

Предвид гореизложеното, съдът констатира, че обжалвания ревизионен акт е издаден от материално компетентен орган на приходната администрация в хода на ревизионно производство, възложено по реда на чл. 112 от ДОПК и осъществено в съответствие с правилата на Глава XV от ДОПК. Ревизионното производство е завършило с издаването на предвидения в чл. 119, ал.3, т.1 от ДОПК ревизионен акт, който е постановен в изискваната от закона форма. Не се констатира нарушение на процесуалните правила при извършването на ревизията. Ревизионният акт е постановен при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

При посочения изход на спора, на основание чл. 161, ал.1, изр.3 от ДОПК на Дирекция "ОДОП" - [населено място] при ЦУ на НАП, се дължи юрисконсултско възнаграждение, което се определя в размер на 1146лв , изчислено, съгласно чл. 8 ал.1 т.4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Мотивиран от гореизложеното, и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК
Съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], вх. А, ет. 6, ап., представявано от Г. Ц. Й., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002219001171-091-001/19.11.2019 г., издаден от Е. М. С. – орган, възложил ревизията, и Т. В. М. – ръководител на ревизията, в частта с която е потвърден с Решение № 256/14.02.2020г. на Директора на „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, с който са установени задължения за данък добавена стойност по ЗДДС за данъчен период м. 10.2016 г, в размер на 14_935,97 лв.- данък и 5_040,14 лв лихви за забава, както и в частта на начислените лихви за данъчни периоди м. 11.2016 г. и м. 12.2016 г. в размер на 559.20лв

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], вх. А, ет. 6, ап., представявано от Г. Ц. Й., да заплати на Дирекция "ОДОП" - [населено място] при Централно управление на Национална агенция за приходите сумата от 1146лв –

юрисконсулско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ: